"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ନିଜର ସ୍ୱଭାବକୁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ୱଭାବ ଭଳି ସରଳ କରିଦିଅ, ତୁମ ଭିତରେ କୌଣସି ଅହଙ୍କାର ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ ବୁଦ୍ଧି ହେଉ କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ଅଭିମାନ ନ ରହୁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସେବା କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ କେତେକ ସନ୍ତାନ ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ନିର୍ବୋଧ ଅଟନ୍ତି କିପରି ?

ଉତ୍ତର:- କେତେକ ସନ୍ତାନ ସେବା କରିଚାଲିଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟକୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ନିଜେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉନାହାଁନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆପଣଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଭୁଲି ହୋଇଯାଉଛି । ତେଣୁ ବାବା ସେମାନଙ୍କୁ ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ନିର୍ବୋଧ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି କାରଣ ପିଲାମାନେ କେବେ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ଭୁଲନ୍ତି ନାହିଁ, ତୁମକୁ ଯେଉଁ ବାବା ରାଜକୁମାର-ରାଜକୁମାରୀ କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ତୁମେ କାହିଁକି ଭୁଲିଯାଉଛ ? ଯଦି ଭୁଲିଯିବ ତେବେ ସମ୍ପତ୍ତି କିପରି ମିଳିବ । ତୁମକୁ ହାତ ଦ୍ୱାରା କାମ କରି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହି ପାଠପଢାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ତ ତୁମମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି । ପିଲାମାନେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ଅଛନ୍ତି, ତାହା ମଧ୍ୟ ଏକ ବୃଦ୍ଧ ଶରୀର । ସେଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବୃଦ୍ଧ ଅବସ୍ଥା ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ରହିଥାଏ ଯେ ମୁଁ ଯାଇ ପୁଣି ଛୋଟ-ପିଲା ହେବି । ଇଏ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଏଙ୍କୁ (ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ) ମଧ୍ୟ ଏହି ଖୁସି ରହୁଛି ଯେ ମୁଁ ସେଠାରେ ଯାଇ ଏହିପରି (ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ) ହେବି । ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କ ସଦୃଶ ଚାଲି-ଚଳଣ ହୋଇଯାଉଛି, ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କ ସଦୃଶ ସରଳ ରହୁଛନ୍ତି । ଗର୍ବ ଅହଂକାର କିଛି ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧି ଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ ରହିଛି । ଯେପରି ସ୍ୱଭାବ ଏହାଙ୍କର ଅଛି ସେହିପରି ତୁମମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ଆମକୁ ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢାଇବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଏହିପରି ହେବୁ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର ଯେ — ଆମେ ଏହି ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ପୁଣି ଏହିପରି ହେବୁ । ସେଥିପାଇଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛୁ । ଛୋଟ ପିଲା ଅଥବା ବଡ, ସମସ୍ତେ ଶରୀର ଛାଡିବେ । ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ପାଠପଢା ଗୋଟିଏ । ଇଏ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛି । ପୁଣି ମୁଁ ଯାଇ ରାଜକୁମାର ହେବି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ ଆମେ ରାଜକୁମାର-କୁମାରୀ ହେବୁ । ରାଜକୁମାର-କୁମାରୀ ହେବା ପାଇଁ ତୁମେମାନେ ଏବେ ପାଠପଢୁଛ । ତେବେ ଅନ୍ତିମ ସ୍ଥିତି ଅନୁସାରେ ତୁମମାନଙ୍କର ଗତି ହୋଇଯିବ । ଏବେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ଯେ ଆମେ ଭିକାରୀରୁ ରାଜକୁମାର ହେବୁ, ଏହି ଭିକାରୀ ଦୁନିଆ ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସମାନ କରୁଛନ୍ତି । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ତ ରାଜକୁମାର-କୁମାରୀ ହେବାର ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ତ ହେବାର ଅଛି ନା, ଏହିପରି ରାଜକୁମାର ସବୁ ହେବା ପାଇଁ ମୁଁ ପାଠ ପଢୁଛି । ଏହା ରାଜଯୋଗ ଅଟେ ନା । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ରାଜକୁମାର-କୁମାରୀ ହେବୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଠିକ୍ କଥା କୁହଛ । ତୁମ ମୁଖରେ ଗୋଲାପ ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମ ତୁଣ୍ଡ ସୁତୁଣ୍ଡ ହେଉ । ଏହା ରାଜକୁମାର-କୁମାରୀ ହେବାର ପରୀକ୍ଷା ଅଟେ । ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ । ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ ଓ ଭବିଷ୍ୟତ ବର୍ସାକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ହିଁ ମେହନତ ରହିଛି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ଅନ୍ତ ମତି ସୋ ଗତି ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ତିମ ସ୍ଥିତି ଅନୁସାରେ ଗତି ହୋଇଯିବ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଉଦାହରଣ ଦେଇଥା'ନ୍ତି, କେହି ଜଣେ କହିଲା ମୁଁ ମଇଁଷି... ଏବଂ ସିଏ ସତକୁ ସତ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ତେବେ ଏସବୁ ଫାଲତୁ କଥା । ପ୍ରକୃତରେ ଏହା ଏକ ଧାର୍ମିକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଅଟେ ଅର୍ଥାତ୍ ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ମୃତି ଯେପରି ହେବ ତା'ର ଧାରଣା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହେବ । ଏଠାରେ ଧର୍ମର କଥା ରହିଛି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନ ତ' ବଡ ସହଜ, କିନ୍ତୁ ଯୋଗ କରିବାରେ ବହୁତ ମେହନତ ରହିଛି । ବାବା କେବେ କେବେ କହିଥା'ନ୍ତି — ତୁମେ ତ' ବେବି ଅର୍ଥାତ୍ ଛୋଟ ପିଲା ଅଟ । ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କର ଅଭିଯୋଗ ଆସୁଛି, ଆମେ କ'ଣ ଛୋଟପିଲା ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ହଁ, ତୁମେମାନେ ଛୋଟ ପିଲା ଅଟ । ଯଦିଓ ଜ୍ଞାନ ବହୁତ ଭଲ ଜାଣିଛ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରୁଛ, ଦିନ-ରାତି ସେବାରେ ଲାଗିଯାଉଛ ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଛୋଟ ପିଲା ବୋଲି କହିଦେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଇଏ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ବେବି ଅଟନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ମୋ' ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ବଡ, କାରଣ ମୋ ଉପରେ ତ ବହୁତ ମାମଲା ଅଛି । କୁହାଯାଏ ଯାହାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ମାମଲା...ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ସବୁ ପ୍ରକାର ଚିନ୍ତା ରହୁଛି । କେତେ ସମାଚାର ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଛି ପୁଣି ସକାଳୁ ଉଠି ଯୋଗ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ବର୍ସା ତ ତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ପାଇବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ସବୁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ପ୍ରତିଦିନ ବୁଝାଉଛି । ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେମାନେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ବହୁତ କମ୍‌ଜୋର ଅଛ । ଜ୍ଞାନରେ ତ' ଭଲ ଅଛ କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ନିଜ ମନକୁ ପଚାର — ମୁଁ ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ସମୟ ମନେ ପକାଉଛି ? ଆଚ୍ଛା, ଦିନରେ ବହୁତ କାମଧନ୍ଦା ଆଦିରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହୁଛ, ଏମିତି ତ ସବୁ କାମ କରି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇପାରିବ । କଥାରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି ହାତେ କାମ୍ ହୃଦେ ରାମ୍....... ଅର୍ଥାତ୍ ହାତରେ କାମ କରି ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ବାବାଙ୍କ ଠାରେ ଲାଗି ରହୁ । ଯେପରି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ପୂଜା ଇତ୍ୟାଦି କରିଲାବେଳେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟଆଡକୁ କର୍ମଧନ୍ଦା ଆଦିକୁ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ ଅଥବା ସ୍ତ୍ରୀର ସ୍ୱାମୀ ବିଲାତରେ ଥିଲେ ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ସେଠାକୁ ଚାଲିଯାଇଥାଏ, ଯାହା ସହିତ ଅଧିକ ସମ୍ପର୍କ ତା ଆଡକୁ ବୁଦ୍ଧି ଚାଲିଯିବ । ତେଣୁ ଭଲ

ଭାବରେ ସେବା କରିଲେ ମଧ୍ୟ ବାବା ବେବି ବୁଦ୍ଧି କହୁଛନ୍ତି । ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଲେଖୁଛନ୍ତି - ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛୁ । ଆରେ, ପିତାଙ୍କୁ ତ ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଭୁଲନ୍ତି ନାହିଁ ତୁମେ କ'ଣ ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଛୋଟ । ଯେଉଁ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମେମାନେ ରାଜକୁମାର-ରାଜକୁମାରୀ ହେଉଛ, ସେ ତୁମର ପିତା-ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି, ତୁମେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛ!

ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ନିଜର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଚାର୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ଦିନଚର୍ଯ୍ୟା ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ବାବା ତାଙ୍କୁ ହିଁ ରାୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ କହିଦେବା ଦରକାର ଯେ, ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ କିପରି ସ୍ମରଣ କରୁଛୁ ? କେତେବେଳେ ସ୍ମରଣ କରୁଛୁ ? ପୁଣି ବାବା ରାୟ ଦେବେ । ବାବା ବୁଝିଯିବେ ଯେ ଏହାଙ୍କୁ ଏହି ସେବା କରିବାକୁ ହେବ, ତେଣୁ ସେହି ଅନୁସାରେ ତାଙ୍କୁ କେତେ ସମୟ ମିଳିପାରିବ ? ସରକାରୀ ଚାକିରିଆଙ୍କୁ ତ ବହୁତ ଫୁର୍ସତ୍ ମିଳିଥାଏ । କାମ ଟିକେ ହାଲୁକା ହେଲେ, ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଥାଅ । ଚାଲି-ବୁଲି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହୁ । ବାବା ସମୟ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା । ରାତିରେ ୯ଟା ବେଳେ ଶୋଇ ଯାଅ ପୁଣି ୨-୩ଟା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆସି ଯୋଗରେ ବସିଯାଅ । କିନ୍ତୁ ଏହିଭଳି ବସିବାର ଅଭ୍ୟାସ ବାବା କରାଉ ନାହାଁନ୍ତି, ସେମାନେ ଚାଲି-ବୁଲି ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇ କରିପାରିବ । ଏଠାରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଫୁରସତ ମିଳୁଛି । ଆଗରୁ ତୁମେ ଏକାନ୍ତରେ ପାହାଡ ଉପରେ ଯାଇ ବସୁଥିଲ । ବାବାଙ୍କୁ ତ ନିଶ୍ଚୟ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ନଚେତ୍ ବିକର୍ମ ବିନାଶ କିପରି ହେବ! ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପାରୁ ନାହଁ ତେବେ ଛୋଟ ପିଲାଠାରୁ ବି ବଳି କୁହାଯିବ ନା । ତେବେ ଏ ସବୁକିଛିର ସମସ୍ତ ଆଧାର ହେଲା ଯୋଗ । ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାରେ ହିଁ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଜ୍ଞାନ ତ' ବହୁତ ସହଜ । ତୁମେମାନେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ — ଏଠାକୁ ଆସି ସେହିମାନେ ବୁଝିବେ ଯେଉଁମାନେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଆସିଥିଲେ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମିଳୁଛି । ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ୱପ୍ରଧାନ କିପରି ହେବୁ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଜଣାଇପାରିବ, ବାବା ମୋର ଏହି ଧନ୍ଦା ଅଛି ଅଥବା ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି ତେଣୁ ମୁଁ ଯୋଗ କରିପାରୁ ନାହିଁ । ତେବେ ବାବା ତୁରନ୍ତ ରାୟ ଦେବେ - ଏପରି ନୁହେଁ, ଏପରି କର । ତୁମର ଯୋଗବଳ ଉପରେ ହିଁ ସବୁକିଛି ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଭଲ-ଭଲ ସନ୍ତାନମାନେ ବହୁତ ଭଲ ଜ୍ଞାନ ତ ଦେଉଛନ୍ତି, କାହାକୁ ବି ଖୁସି କରିଦେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯୋଗ ବଳ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ଏକଥା ବୁଝୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପୁଣି ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ହିଁ ମେହନତ ରହିଛି । ଯେତେବେଳେ ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ଉଡାଜାହାଜ ଅଥବା ଟ୍ରେନ୍‌ରେ ବସିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଅଭ୍ୟାସ ଜାରି ରହିବ । ଆନ୍ତରିକ ଖୁସି ରହିବ ଯେ, ମୁଁ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭବିଷ୍ୟତରେ ରାଜକୁମାର ବା ରାଜକୁମାରୀ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ସକାଳୁ ଉଠି ଏହିପରି ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ବସିଯାଅ, ଯଦି ଥକିଯାଉଛ ତେବେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଶୋଇଯାଅ । ବାବା ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଉପାୟମାନ ବତାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ଚାଲିବା ବୁଲିବା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିପାରୁ ନାହଁ ତେବେ ବାବା କହିବେ ଆଚ୍ଛା ରାତ୍ରିକୁ ନେଷ୍ଠାରେ ବସିଯାଅ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମର କିଛି ଜମା ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ଏହିଭଳି ଜବରଦସ୍ତି ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ ବସିଯିବା ତ ହଠଯୋଗ ହୋଇଯାଉଛି । ତୁମର ତ ସହଜ ମାର୍ଗ । ଆଚ୍ଛା ରୁଟି ଖାଉଛ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ମୁଁ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏହିପରି ନିଜେ ନିଜ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୁଅ, ମୁଁ ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ଏହିପରି ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ପାଠପଢା ଉପରେ ପୂରା ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ତୁମର ପାଠପଢାର ବିଷୟ ହିଁ ଅଳ୍ପ ରହିଛି । ବାବା କେତେ ଅଳ୍ପ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କୌଣସି କଥା ବୁଝି ନପାରିଲେ ବାବାଙ୍କୁ ପଚାର । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିବାକୁ ହେବ, ଏହି ଶରୀର ତ ୫ ଭୂତ ଅର୍ଥାତ୍ ୫ତତ୍ୱରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ମୁଁ ଶରୀର ଏପରି କହିବା ଅର୍ଥ ନିଜକୁ ଭୂତ ଭାବିବା । ଏହା ହେଲା ଆସୁରୀ ଦୁନିଆ । ତାହା ହେଲା ଦୈବୀ ଦୁନିଆ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ହେଲେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ । ନିଜର ଆତ୍ମାକୁ କେହି ହେଲେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଭୁଲ୍ ଏବଂ ଠିକ୍ ତ ହୋଇଥାଏ ନା । ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ -- ଏକଥା ବୁଝିବା ଠିକ୍ । ନିଜକୁ ବିନାଶୀ ଶରୀର ବୋଲି ଭାବିବା ଭୁଲ୍ । ସମସ୍ତଙ୍କଠାରେ ଦେହର ଅହଂକାର ବହୁତ ରହିଛି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ଏହି ଦେହକୁ ଭୁଲି ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଏଥିରେ ହିଁ ମେହନତ ରହିଛି । ତୁମେମାନେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛ, ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ । ଏକଥା ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ସହଜ ଲାଗୁଛି, କାରଣ ତୁମେମାନେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛ । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଦେବତା ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି, ଏକଥା ଠିକ୍ ଭାବରେ ଲେଖିବାକୁ ହେବ । ପିଲାମାନେ ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି । ସମୟ ଅନୁସାରେ ଏହି ପାଠପଢାରେ ସଂଶୋଧନ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଲୌକିକ ପାଠପଢାରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । କମ୍ ପାଠ ପଢିଲେ ପଇସା କମ୍ ମିଳିବ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସତ୍ୟ-ସତ୍ୟ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ଅମରକଥା ଶୁଣିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛ ଏହି ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ଏବେ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅମରଲୋକକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ଏହି ଚିନ୍ତା ଲାଗିରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମକୁ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ୱପ୍ରଧାନ, ପତିତରୁ ପାବନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ପତିତ-ପାବନ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି — କହୁଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ଚାର୍ଟ ରଖ ତେବେ ତୁମକୁ ବହୁତ ଖୁସି ମିଳିବ । ଏବେ ତୁମ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି, ସାରା ଦୁନିଆ ତ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ମିଳିଛି । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ତ୍ରିନେତ୍ରୀ, ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ହେଉଛ । ଏପରି ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି କହୁଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନ ତ ସବୁଆଡେ ମିଳୁଛି, ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ଆରେ, ଏହି ଜ୍ଞାନ କାହାକୁ ବି ମିଳୁ ନାହିଁ । ଯଦି ବି ସେଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନ୍ୟ ସତସଙ୍ଗମାନଙ୍କରେ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି, ତଥାପି ମଧ୍ୟ କିଛି କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କେହି କରୁଛନ୍ତି ? କିଛି ବି ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି - ସକାଳର ସମୟ ବହୁତ ଭଲ । ଯେଉଁ ସମୟରେ ବହୁତ ମଜା ଲାଗିଥାଏ, ସାରା ଦୁନିଆ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଥାଏ, ତେଣୁ ସେ ସମୟର ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ବହୁତ ଭଲ ରହିଥାଏ । ରାତ୍ରି ୧୦ରୁ ୧୨ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁଠାରୁ ଖରାପ ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ରହିଥାଏ ।

ସେଥିପାଇଁ ସକାଳର ସମୟ ବହୁତ ଭଲ । ରାତିରେ ଜଲ୍ଦି ଶୋଇଯାଅ ପୁଣି ୨ଟା-୩ଟା ସମୟରେ ଉଠିଯାଅ । ଆରାମରେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସ । ବାବାଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୁଅ । ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳକୁ ମନେ ପକାଅ । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି — ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଜ୍ଞାନ ମୋ ପାଖରେ ଅଛି ନା । ତେଣୁ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ସେହି ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛି । ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ଚାଲିଛ । ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ତେବେ ଯୋଗ କାହା ସହିତ ? ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଲେଖିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମାର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ଅଲରାଉଣ୍ଡର ଅଟୁ, ପୂରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ । ଏଠାକୁ କେବଳ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳର ଆତ୍ମା ହିଁ ଆସିବେ । ଆମେମାନେ ସମସ୍ତେ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ଏବେ ଆମେ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ସରସ୍ୱତୀ ମଧ୍ୟ କନ୍ୟା ଅଟନ୍ତି ନା । ମୁଁ ବୁଢା ହେଲେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗୁଛି -- ଏବେ ମୁଁ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ସେଠାରେ ଯାଇ ରାଜା ଘରେ ଜନ୍ମ ନେବି । ମୁଁ ଏବେ ପାଠ ପଢୁଛି ଭବିଷ୍ୟତରେ ସୁନା ଚାମଚରେ ଭୋଜନ କରିବି ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜା ଘରେ ଜନ୍ମ ନେବି । ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏହା ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଟେ । ତେବେ କାହିଁକି ଖୁସି ନ ହେବା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯାହା ବି କୁହନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ତୁମର ଖୁସି କମ୍ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ନ ପକାଇଲେ ନରରୁ ନାରାୟଣ କିପରି ହେବ! ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବାକୁ ପଡିବ ନା । ତେଣୁ ସେହିପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଦେଖାଅ, ଦ୍ୱନ୍ଦରେ କାହିଁକି ପଡୁଛ ? ନିରାଶ କାହିଁକି ହେଉଛ ଯେ ସମସ୍ତେ କ'ଣ ରାଜା ହେବେ! ଏହି ଖିଆଲ ଆସିଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଫେଲ୍ ହେଲ । ସ୍କୁଲରେ ବାରିଷ୍ଟରୀ, ଇଞ୍ଜିନିୟରୀ ଆଦି ପଢିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ସମସ୍ତେ କ'ଣ ବାରିଷ୍ଟର ହେବେ । ଯଦି ନ ପଢିବେ ତେବେ ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବେ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଳା ହେଲା ୧୬୧୦୮ର । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ କିଏ ଆସିବେ ? ଯିଏ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ । ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କଠାରୁ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି ନା । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି — ଏବେ ଆମେମାନେ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଘରକୁ ଫେରିଯିବୁ । ଏହି କଥା ମନେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ ତୀବ୍ର ହୋଇଯିବ । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କର ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦାତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଆଜି ଦୁନିଆରେ ଏତେ କୋଟି ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ତୁମେମାନେ କେବଳ ୯ ଲକ୍ଷ ରହିବ । ତାହା ପୁଣି ପ୍ରାୟତଃ କୁହାଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆଉ କେତେ ସଂଖ୍ୟା ହେବେ । ରାଜତ୍ୱ ପାଇଁ କିଛି ତ ପ୍ରଜା ଦରକାର ନା ଏବେ ରାଜତ୍ୱ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ବୁଦ୍ଧି କହୁଛି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର, ଛୋଟ ବୃକ୍ଷ ହେବ । ନାମ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ ପାରାଡାଇଜ୍! ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏବେ ସମସ୍ତ ଚକ୍ର ଘୂରୁଛି । ଏହି ଚକ୍ର ସର୍ବଦା ଘୂରି ଚାଲିଲେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ।

ଏହି କାଶ ଆଦି ହେବା ମଧ୍ୟ କର୍ମଭୋଗ ଅଟେ, ଏହା ପୁରୁଣା ଜୋତା ଅଟେ । ନୂଆ ଏଠାରେ ମିଳିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତ ନେଉ ନାହିଁ, ନା କୌଣସି ଗର୍ଭକୁ ଯାଉଛି । ମୁଁ ତ' ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ଏହା ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ଅଟେ, ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାଣୀରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ରାତି ପରେ ଦିନ, ଦିନ ପରେ ରାତି ନିଶ୍ଚିତ ହେଉଛି, ସେହିପରି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଏହି ସଂଗମଯୁଗ ପୁରା ହୋଇ ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଉପରେ ବହୁତ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ, ଯାହାକି ଏବେ ବହୁତ କମ୍ ଅଛି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବେବି ଅର୍ଥାତ୍ ଛୋଟ ପିଲା କହୁଛନ୍ତି । ପିଲାଳିଆମି ଦେଖାଉଛନ୍ତି କହୁଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିପାରୁ ନାହୁଁ, ତେଣୁ ବେବି କୁହାଯିବ ନା । ତୁମେମାନେ ଛୋଟ ବେବି ଅଟ, ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛ ? ଅତି ମିଠା ବାବା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ, ଅଧାକଳ୍ପର ବିଲ୍‌ଭେଡ୍ ମୋଷ୍ଟ, ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରାଣର ପ୍ରିୟ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛ ! ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ ଦୁଃଖ ସମୟରେ ତୁମେମାନେ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଆସିଛ, ହେ ଭଗବାନ! ଏକଥା ଆତ୍ମା ଶରୀର ଦ୍ୱାରା କହୁଛି ନା, ଏବେ ମୁଁ ଆସିଛି, ତେଣୁ ମୋତେ ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ପକାଅ । ଅନେକଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଅ, ଆଗକୁ ଗଲେ ବହୁତ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲିବ । ଧର୍ମର ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି ନା । ଅରବିନ୍ଦ ଘୋଷଙ୍କର ଉଦାହରଣ ରହିଛି ନା । ଆଜି ତାଙ୍କର କେତେ ସେଣ୍ଟର (କେନ୍ଦ୍ର) ରହିଛି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ସେସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ଏବେ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ଏହା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବାର ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ବାବା ଆସି ସବୁ ବିକାର ଯୁକ୍ତ କପଡାକୁ ସଫା କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତାଙ୍କର ହିଁ ମହିମା ରହିଛି । ତେବେ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ଯୋଗ । ଜ୍ଞାନ ତ' ବହୁତ ସହଜ । ନିଜେ ମୁରଲୀ ପଢି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଅ । ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ଚାଲ । ବାବାଙ୍କୁ ଯେତେ ମନେ ପକାଇବ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ଆତ୍ମାରେ ପେଟ୍ରୋଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଶକ୍ତି ଭରି ଚାଲିବ । ତାପରେ ଆତ୍ମା ଧାଇଁବ ନିଜ ଘରକୁ । ଏହାକୁ ଶିବବାବାଙ୍କର ବରଯାତ୍ରୀ କୁହ ବା ସନ୍ତାନ କୁହ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ କାମ ଚିତାରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଏବେ ଯୋଗ ଚିତା ଉପରେ ବସାଉଛି । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । କେବେ ବି ନିରାଶ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ — ଏଭଳି

ବିଚାର କେବେ ବି ନ ଆସୁ ଯେ ସମସ୍ତେ କ'ଣ ରାଜା ହେବେ! ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) ପରମପ୍ରିୟ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ଏଥିରେ ଛୋଟ ପିଲା ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ସକାଳର ସମୟ ବହୁତ ଭଲ । ଆରାମରେ ଶାନ୍ତିରେ ବସି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ।

ବରଦାନ:- ଏକତା ଏବଂ ଏକାଗ୍ରତାର ବିଶେଷତା ଦ୍ୱାରା ନିରବ୍ୟର୍ଥ ଏବଂ ନିର୍ବିକଳ୍ପ ସ୍ଥିତି ନିର୍ମାଣ କରି ସଫଳତା ସ୍ୱରୂପ ହୁଅ ।

ବାପଦାଦାଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ସଫଳତାର ବରଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ସର୍ବଦା ପରସ୍ପର ଏକଜୁଟ୍ ରହି ଏକମାତ୍ର ପିତାଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିବାକୁ ହେବ । ଏକତାବଦ୍ଧ ହୋଇ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଆଙ୍ଗୁଳି ଲଗାଇବା ହିଁ ସହଯୋଗର ଚିହ୍ନ ରୂପରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଏକାଗ୍ରତା ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଦା ନିବ୍ୟର୍ଥ ସଂକଳ୍ପ ଏବଂ ନିର୍ବିକଳ୍ପ ସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଫଳତା ଗଳାର ହାର ହୋଇଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ ସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ଲୋଗାନ ମନେ ରହୁ ଯେ — ନା ମୁଁ ନିଜେ କେବେ ସମସ୍ୟା ସ୍ୱରୂପ ହେବି, ନା କୌଣସି ସମସ୍ୟାକୁ ଦେଖି ହଲଚଲ୍ ହେବି, ବରଂ ସର୍ବଦା ସମାଧାନ ସ୍ୱରୂପ ହେବି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ବାପଦାଦାଙ୍କର ଛତ୍ରଛାୟା ତଳେ ରହିବ ତେବେ ମାୟାର ଛାୟା ପଡିପାରିବ ନାହିଁ ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***